

думата, не се е още доразвило въ нашето общество. — Какво правимъ ние да го доразвиемъ?...

Краино време е всички здрави сили у насъ, всички просвѣтени и честни граждани да заработятъ предано и системно за лѣкуване на общественитѣ злини, които сж пуснали дълбокъ коренъ въ нашия животъ.

Г. Вещовъ, у-лъ.

Народни читалища

Живѣемъ въ дни на голѣми несгоди. Съ трудъ и мъка сме принудени да изкараме всѣкидневния хлѣбъ. Животътъ ни отъ день на день ни се вижда все по-невъзможенъ. Изплащайки още катастрофалния край на нещастната война, насъ ни сполети и друга, не по-малка беда презъ пролѣтѣта — земетресенията. Въ отчаяние изпадна не само силниятъ духомъ, но всички отъ мало до голѣмо. На мнозина отъ тѣхъ животътъ стана отвратителенъ, дребнавъ, безсмисленъ. Въ моментъ на забрава и отчаяние тѣ намиратъ едничка утеха въ виното. И пиятъ тѣ, защото „въ пиянство щатъ неволи забрави“. Но то е само за мигъ. И пакъ се изправятъ срещу страшнитѣ очи на живота. И сами не знаятъ, какъ да си помогнатъ. Отдаватъ се на бездѣлие, но тамъ картината е още по-лоша. Настава много по-голѣма беднотия не само въ дома, но и въ душата и въ сърдцето имъ. Тежко и окаяно е, наистина, положението на такива...

А животътъ не е тъй страшенъ. Малко по-голѣма упоритостъ, малко повече усилия, и победата е сигурна. Но лошото е, че ние сме много малко подготвени, за да се боримъ съ живота.

Бори се и побеждава силниятъ. А силенъ е преди всичко просвѣтениятъ. Отъ тукъ и голѣмата нужда отъ просвѣта. За разпространение на просвѣтата сж създадени нѣколко института, отъ които на първо мѣсто ще споменемъ училището, а следъ него читалището.

*
* *

Нашето читалище е старо. Въ борбата ни за освобождение то е играло голѣма роля. Тогава на него се е гледало като на нѣщо свято. Разликата между днешното читалище и тогавашното е тази, че днесъ то има по-друга организация и по-други цели. Тогавашното читалище е имало много добра материална подкрепа отъ родолюбиви българи. Въ него безопасно сж били устройвани